

Udgifter, som vil følge af Retsplejelovens Gennemførelse, har man udarbejdet et Overslag over Udgifterne, saaledes som de vil stille sig henholdsvis efter det af Regeringen i 1913—14 forelagte Lovforslag med de Ændringer, der var bragte i Forslag af Folketinget, og efter de Ændringer, som er bragte i Forslag af det Folketingsudvalg, der nu har behandlet denne Sag. Man er da kommet til det Resultat, at den aarlige Merudgift ved Gennemførelse af Retsplejelovene vil andrage 1,170,950 Kr. Der er jo dem, som har sine Tvivl, hvorvidt dette vil slaa til. Der kommer saa meget nyt til, der aldrig er prøvet, og der er maaske dem, der har overdrevne Forestillinger om de Merudgifter, som vil kræves. Dem, der maatte have saadanne Forestillinger, vil jeg henvise til at gennemlæse Bemærkningerne til det Lovforslag, som blev fremsat af Justitsminister Bülow i Rigsdagssamlingen 1912—13. Der er dér gjort udførlig Rede for, hvor mange Sager man kan tænke sig, at der vil blive behandlet ved Landsretterne, og det er de særlige Landsretssager, der vil foranledige større Udgifter dels til Nævninger og dels til Vidner. Paa det Overslag, som den Gang blev gjort i Justitsministeriet, har man bygget hver Gang, man har anslaaet disse Udgifter paa ny. Efter de Sager, som er behandlet ved Retterne i Aarene 1901—05 og i 1907, anslag daværende Justitsminister Bülow, at der højst kunde komme 500 Sager til Behandling ved Landsretterne om Aaret, og deraf mente han, at den ene Trediedel i Henhold til Retsplejelovens § 688 vilde blive paadømt uden Medvirking af Nævninger, og at af de 500 Landretssager vilde de 225 falde her i København og de 275 i det øvrige Land. Man mente, at der vilde blive holdt 38 Ting i alt, det vil med andre Ord sige, at der foruden Bornholm vilde blive holdt Ting paa 7 eller 8 Steder foruden paa de Steder, hvor Landsretterne faar deres Hovedsæde. Og da der efter Retsplejelovforslaget skal holdes Ting mindst hver tredje Maaned — paa Bornholm dog kun to Gange om Aaret —, og der desuden kan holdes Ekstra-Ting for de Sager, der maatte paakræve en hurtigere Afgørelse, har man beregnet Udgifterne hertil paa Grundlag af dette, og man har regnet med, at der i hver Landsretssag skal medvirke 8—10 Vidner, som skal være til Stede et Par Dage hver. Dette, at der er foretaget saadanne gentagne Beregnin-

ger, og at disse er foretagne af forskellige Justitsministre, synes jeg maa være en Borgen for, at den opstillede Kalkule er nogenlunde rigtig.

Der har til Udvalget været indsendt forskellige Andragender, alle af en saadan Art, at hvis de skulde imødekommes, vilde de medføre betydelige Udgifter til Afskrivning af Pantebøger m. v., og Udvalget har ikke fundet det nødvendigt, at de blev imødekommet, særlig da det vilde medføre vidtgaaende Konsekvenser.

Bestyrelsen for den danske Sagførerforening har indsendt Besværing over, at Rets- og Politifuldmægtige driver privat Virksomhed. Lignende Andragender har flere Gange foreligget for dette høje Ting. Udvalget miskender ikke den gode Hensigt, som Sagførerforeningen har med Hensyn til den forbedrede Retspleje ved at skaffe Forbud mod, at Fuldmægtigene paa Retskontorer og Politikontorer har privat Virksomhed. Udvalget har dog ikke stillet Forslag om at sætte samtlige Fuldmægtige paa Rets- og Politikontorerne paa fast Løn og samtidig forbyde dem at yde juridisk Bistand i det Omfang, som har været Praksis hidtil, fordi det mener, at dette Spørgsmaal til sin Tid maa tages op til selvstændig Overvejelse. Der er mange Hensyn, der her spiller ind. Antallet af Fuldmægtige paa Rets- og Politikontorer er for Øjeblikket meget stort, og skal man gaa ud fra, at disse Fuldmægtige skal være fuldt optagne af Udførelsen af deres Embedsforretninger, maa deres Antal betydeligt nedsættes. Det kunde maaske volde noget Besvær omkring paa disse Kontorer, hvis Antallet blev betydelig nedsat, thi Arbejderne der falder noget periodisk, og det er behageligt, at der altid er Folk til at ekspedere de foreliggende Sager. Et andet Hensyn er det, at ved en Indskrænkning af Antallet en hel Del af disse Fuldmægtige vilde blive henvist til at søge Virksomhed ved andet Arbejde, hvortil de maatte have Uddannelse. Hele Spørgsmaalet er af stor Vigtighed og kan ogsaa have Betydning for Befolkningen. Det er ikke alene for Sagførerstanden, det har Betydning, hvilket heller ikke er angivet i det Andragende, som Sagførerforeningens Bestyrelse har indsendt. Spørgsmaalet kan imidlertid afgøres uafhængigt af, om Retsplejelovforslagene bliver ophøjet til Lov eller ej, og Udvalget har den Opfattelse, at hvis man vilde tage dette Spørgsmaal op til Løsning samtidig med Spørgsmaalet om Vedtagelse af Retsplejelovforslagene, vilde det være